

Az elmélkedés választott témája: 1Jn 2,29.-3,1-6.

2.29. ²⁹Ha tudjátok, hogy ő igaz, akkor azt is tudjátok, hogy mindaz, aki igazat cselekszik, tőle született.

3.1-6. ¹Nézzétek, mekkora szeretetet tanúsított irántunk az Atya, hogy Isten gyermekeinek neveznek, és azok is vagyunk! Azért nem ismer minket a világ, mert őt sem ismeri. ²Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mik leszünk. Tudjuk azonban, hogy amikor meg fog jelenni, hasonlók leszünk hozzá, mert látni fogjuk őt, amint van. ³Mindaz, aki ezt reméli tőle, megszenteli magát, mint ahogy ő is szent. ⁴Mindaz, aki bűnt cselekszik, gonoszságot is elkövet, mert a bűn gonoszság. ⁵És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy elvegye a bűneinket, és benne nincsen bűn. ⁶Mindaz, aki benne marad, nem vétkezik, és mindaz, aki vétkezik, nem látta és nem ismerte őt.

Mottó: „Mindaz, aki benne marad, nem vétkezik, és mindaz, aki vétkezik, nem látta és nem ismerte őt.” (1Jn 3,6)

Szerintem János első levelében a 2,29; 3,1-6 szakaszok a tanítványok megvilágosult örömeit tükrözik. Azt a pontot, amikor tudatosul bennük, hogy Jézus Isten fia, aki által Isten gyermekeinek nevezhetnek minket. Ennek azonban feltétele az igazat cselekvés.

Fontos mozzanat a szentírási részben a (2) szakasz, ahol pontosít János: Most (mármint a megszentelt állapotban) vagyunk Isten gyermekei, **de nem nyilvánvaló, hogy azok is maradunk.** Ennek feltétele van! Mert (4) „... mindaz, aki bűnt cselekszik, gonoszságot is elkövet...”

Eddig számomra is érthető, illetve világos.

A kérdést a (6) vers jelenti: Mit érthetett János az alatt, hogy „Mindaz, aki vétkezik, nem látta és nem ismerte őt.”

Ezt a részt, ha szöveghűen értékelem, úgy fordítanám a magam nyelvére: **ha vétkeztem, akkor véglegesen megszűnt a korábban megszentelt állapotom!** Nehezen tudom azzal a gondolattal azonosítani magam, hogy „aki vétkezik nem látta és nem ismerte őt”. Ez azt jelentené számomra, hogy attól a ponttól, amikor bűnt követtem el, **megsemmisült minden addigi ismeretem** – függetlenül attól, hogy bűneimet őszintén megbántam, megvallottam (gyóntam) – **kizártam magam az üdvösségből.**

Jézus, illetve a szavai által közvetített Atya mindig is a szeretetet, a megbocsátást tartotta fontosnak! Kálvin János a *Magyarázat János apostol első leveléhez* című művében a görcső alá vett rész kapcsán az alábbiakat mondja: „Aki bűnbe esik, egy sem látta őt. A megszokott módon tette hozzá az ellentétes értelmű mondatot, hogy megtudhassák: hiába kérkednek a Krisztusba vetett hittal és az Ő ismeretével az élet újsága (új mivolta) nélkül. Krisztus ugyanis soha nem szundikál ott, ahol Ő uralkodik, hanem a Lélek teszi hatékonyá az Ő hatalmát. S joggal mondhatjuk Róla, hogy ugyanúgy menekülésre készíteti a bűnt, ahogyan a Nap elűzi a sötétséget a saját ragyogásával. S itt ismét megtanuljuk, mennyire erőteljes és hatékony Krisztus ismerete, mert átformál minket az Ő képére. A látás és a megismerés alatt tehát nem mást kell értenünk, mint a hitet.”

Összefoglalva: a fentiek alapján úgy gondolom – és érzem –, a hit, illetve lelkem megnyitása az Úr felé alapfeltétele annak, hogy kapcsolatot teremthessek az Istennel. A mindennapokban azonban – miután nem vagyunk (nem tudunk) büntelen életet élni – szerintem másképp működik!

A jó keresztény törekszik elkerülni a bűnt, ha vétkezik, őszinte lelkiismeretvizsgálat utáni bűnbánattal végzett gyónásban feloldozást nyer bűnei alól (mondhatni tiszta lappal indul). A nagy kérdés – illetve nehézség – az, képes-e új fejezetet nyitni, elkerülni korábbi (már ismert) bűneit?

Ebben a hit, az imádság, a rendszeres lelkiismeretvizsgálat nagy segítségünkre lehet!

Szebeny Miklós